

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci stěžovatelky **L. P.**, zastoupené Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem v Plzni, Plynární 6, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 25. 9. 2003, č. j. 59 Az 150/2003 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30. 10. 2002, č. j. OAM-4628/VL-11-02-2002, bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti stěžovatelky o udělení azylu z důvodu její zjevné nedůvodnosti dle ust. 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a o neudělení azylu podle ust. § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu. Současně bylo vysloveno, že se na stěžovatelku nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti stěžovatelky o azyl jsou ekonomické problémy související s nezaměstnaností na Ukrajině, dále potíže s bydlením, snaha vyhnout se důsledkům správního vyhoštění a legalizovat si tak své další setrvání na území ČR. Vzhledem k okolnosti, že výše zmiňované důvody jsou ekonomické, správní orgán žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou zamítl. Rovněž neshledal důvody pro udělení azylu podle ust. § 13 odst. 1, 2 zákona o azylu a ani důvody

uvedené v ust. § 14 tohoto zákona, stejně jako překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka včas žalobu, ve které žádala o přezkoumání své žádosti o azyl. Vzhledem k okolnosti, že tato neobsahovala veškeré náležitosti stanovené zákonem, Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ji vyzval usnesením ze dne 24. 2. 2003, č. j. 59 Az 150/2003 – 16, k odstranění vad podání ve lhůtě tří týdnů od doručení tohoto usnesení. Stěžovatelka byla současně poučena o následcích nesplnění uložené povinnosti, avšak ve stanovené lhůtě vady podání neodstranila, proto krajský soud žalobu usnesením ze dne 25. 9. 2003, č. j. 59 Az 150/2003 – 48, odmítl.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení včas kasační stížnost, ve které namítá nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, tedy důvod uvedený v ust. §103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve stížnosti uvedla, že doba, kterou jí krajský soud stanovil pro odstranění vad podání, je dobou příliš krátkou, kterou pro složitost překladu nemohla dodržet. Odstranění vad podání se tak stává téměř neuskutečnitelným. Stěžovatelka současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření navrhlo zamítnutí kasační stížnosti vzhledem k tomu, že stěžovatelka učinila podání, které postrádalo předepsané náležitosti, a na výzvu soudu k jejich odstranění nereagovala, proto soud postupoval v souladu se zákonem, když její podání odmítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba musí kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku. Odstavec druhý tohoto ustanovení pak stanoví, že k žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Ze zákonné dikce výše uvedených ustanovení s. ř. s. je zřejmé, že jestliže podání neobsahuje zákonem stanovené náležitosti, soud vyzve navrhovatele (stěžovatelku) k jejich odstranění v přiměřené lhůtě. Tato lhůta byla krajským soudem stanovena na tři týdny.

V usnesení, které obsahovalo tuto výzvu, byla stěžovatelka poučena jak o tom, že jestliže vady podání ve stanovené lhůtě neodstraní, bude žaloba odmítnuta, tak i o možnosti prodloužení lhůty na její žádost. Stěžovatelka však nikterak nereagovala a ani nepožádala soud o prodloužení lhůty. Za těchto okolností soud tvrzení stěžovatelky, že stanovená lhůta činí odstranění vad téměř neuskutečnitelným, shledává účelovým a konstatuje, že krajským soudem byla stanovena zcela přiměřená lhůta k odstranění vad podání s přihlédnutím k povaze předmětného úkonu, a proto v jeho procesním postupu neshledal žádnou nezákonnost.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznnesl, proto mu ho soud nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 12. 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu